

Opět se mi naskytla příležitost nachomýtnout se u něčeho Velkého! Děti naší školy se před prázdninami proboujaly do republikového finále Odznaku Všestrannosti Olympijských Vítězů a na mě připadla povinnost jet s nimi do Prahy na finálové klání.

Byla to obrovská akce v Praze na Strahově, která čítala 618 dětí, 190 pedagogů a nespočet policejních, armádních a organizačních spolupracovníků. Nepříjemný začátek v podobě sáhodlouhých front při ubytování a prvním nástupu na večeri byl odměněn následujícím prvním závodním dnem. V pátek 6.9. se konal nástup na stadionu a musím říct, že to bylo famózní zahájení, které mělo evokovat začátek Olympiády. Děti naběhly na plochu s přidělenými policejními příslušníky a za přítomnosti českých sportovních osobností proběhl zahajovací ceremoniál.

Naprosto nádherný pocit je octnout se v okamžiku ve vzdálenosti pár metrů vedle takových legend jako jsou Roman Šebrle, Robert Změlík, Šárka Kašpárková, Jarmila Kratochvílová, Věra Čáslavská a mnoha dalších sportovních celebrit, které poctily svou účastí tento podnik. Nevím, jak vy, ale já jsem jako malý s tátou u televize neskutečně fandil právě Změlíkovi, Kašpárkové a dalším těmto sportovcům a tehdy jsem si říkal, jací hrdinové pro naši vlast oni jsou! A teď jsme stáli jen pár metrů od nich a s některými jsme si dokonce popovídali a vyfotili na památku...

Závody byly skvěle zorganizované, protože - věřte mi, že v takovém počtu to není opravdu vůbec žádná legrace, aby vše probíhalo tak, jak má. S menšími zádrhly plynulo vše podle časového harmonogramu a děti makaly, závodily, já je povzbuzoval, fotil, prožíval to s nimi, hecoval jsem je, pokoušel se radit, doprovázel jsem je u disciplín a vůbec celkově jsem byl v jednom kole, byť jsem doufal, že jakmile je předám do skupin těm organizátorům, tak si půjdu někam odfrknout a budu si číst skvělou Přemyslovskou epopej... Opak byl pravdou - nedovedl jsem sedět na tribuně a číst si - musel jsem neustále pobíhat mezi jednotlivými stanovišti, doprovázet děti, fandit a podporovat je... Počkat, já to **nemusel**, já to prostě **chtěl** dělat, protože mi to tak velelo něco ve mně, nějaká příslušnost k těm mým čtyřem svěřencům, kteří ze sebe vydávali maximum a já je za to obdivuji.

Vy nevíte, co je OVOV? Přečtěte si nadpis tohoto článku a dojde vám, že je to obrovská

celorepubliková akce (mimoходом se tam zapojilo i několik zahraničních družstev z Polska, Maďarska a Slovenska), která je zaměřena na atletiku. Autory myšlenky jsou patroni - čeští legendární desetibojaři - Robert Změlík a Roman Šebrle. Závodilo se v těchto disciplínách - běh 60 m, trojskok, skok daleký, hod medicinbalem přes hlavu, skoky přes švihadlo, kliky, shyby na nakloněné rovině, lehseď, hod kriketovým míčkem a běh na 1000 metrů. Těchto 10 disciplín bylo rozloženo do 2 dnů po pěti disciplínách. Kdo by chtěl vědět podrobnosti, mrkněte na internetové stránky www.ovov.cz

Ačkoliv je naše báječná škola zaměřena na výuku volejbalu, tak vám musím s hrdostí sdělit, že i ve světě atletiky se naši žáci neztrácejí. Velkou zásluhu má na tom jistě kolegyně Lenka Pavlíková, která naši školu do této soutěže přihlásila a zaštiťuje svým jménem znojemský region, ale nejen ona stojí za velkým úsilím všech učitelů, aby žáci neposedávali ve volném čase u počítačů a zkoušeli se zdokonalovat ve svých fyzických schopnostech, jsou to všichni učitelé a rodiče, kteří se o své děti dobře starají!

No, co vám budu povídat - závod vyšel skvěle i přispěním pozvaných celebrit ze světa showbyznysu - závody navštívil Jakub Kohák, který se dokonce zúčastnil exhibičního trojboje a velmi vtipně zde zapůsobil svými kousky. Na chvíli se stavil taky Lukáš Pavlásek, kterého asi spíš znáte jako Tydýta z reklamy T-Mobilu. Ten dokonce před celým stadionem tvrdil, že se zrovna vrátil ze Znojma, kde trénoval se Znojemskými Orly a je tudíž celkem unavený...

Při jednotlivých disciplínách bylo možné vidět mnoho zajímavých okamžiků, které stojí za zmínku. Nejvíce mě zaujal hod kriketovým míčkem, při kterém házely děti na šířku atletického stadionu. Měřilo se od začátku travnaté plochy na šířku, tj. 75 metrů na daném stadionu. Fandil jsem zrovna našemu skvělému sportovci Lukáši Máčkovi, který v kategorii čtrnáctiletých skončil na skvělém 9. místě ze 126 nejlepších republikových borců... disciplína začala, kluci házeli kolem 50 metrů a my, diváci, jsme poklidně seděli a fandili na protilehlé tribuně, takže míčky dopadaly dobrých 20 až 30 metrů před nás. Konec travnaté plochy, kde byla napnutá pásma, byla od nás oddělena ještě běžeckou dráhou, takže nikdo neměl strach, že bychom mohli být ohroženi letícím krikeťákem. Pak ale nastoupil náš Lukyn... rozběhl se a... první hod mu vůbec nevyšel - hodil mimo výseč, takže mu to nebylo počítáno.

V dalším kole se však asi nadechl trochu víc než předtím a ačkoliv mi sám tvrdil, že krikeťák je jeho nejlepší disciplína, tak jsem netušil, co v něm je... Hodil. My všichni na tribuně jsme zvedli hlavy a někteří začali vstávat ze sedaček, protože měli strach, aby nedostali po kebuli. Naštěstí začal míček těsně před námi klesat a dopadl kousek před běžeckou dráhu - 73,5 metrů!!!!!!!!!!!!!! Wow!!!!!!!!!! Řval jsem jako o život a hrdě jsem lidem okolo říkal, že je to náš svěřenec z Přímětice! To ale nebylo vše - po skončení hodů ročníku 1999 jsem se přemístil do

sektoru, kde házely ročníky 1998 a tam to teprv bylo vzrůšo. Borec to švihnul do půlky běžecké dráhy a věřte mi, že koukat, jak kolem vás sviští krikeťák do vzdálenosti 84,5 metrů, je sakramentskej adrenalin... Uhýbali jsme a míček se odrazil od dráhy přes nízkou tribunu onoho tréninkového stadionu (Stadion Přátelství).

Lukáš mi udělal obrovskou radost a ani holky neudělaly ostudu - Aneta Weidenthalerová (1999) skončila na 23. místě z 93, Kristýna Horká (2001) byla 29. ze 45 a Lucie Dvořáková (2002) skončila na 20. místě z 26 závodnic v tomtéž ročníku.

Celkově to byl pro nás nezapomenutelný zážitek v krásných posledních letních dnech, které byly sluncem prozářené...

{joomplu:48566}